



Кафкијански следови догађаја који су довели до тога да се господин Ћосић обрати српским студентима у иностранству (јалово их позивајући да се „врате“ у земљу) рекло би се да се налазе на неком надреалном прелазу из „Краља Ибија“ ка Орвеловој „1984“. Наиме, „Организација српских студената у иностранству“ је одржала „традиционалну“ скупштину у иностранст...али *не*, ова организација студената „у иностранству“ је скупштину одржала у – Београду! Они су, потом, наводно затражили да им се обрати наш прослављени књижевник Добрица Ћосић, што је учинио својим писмом, које је прочитано на скупу. У начелу у овоме нема ништа спорно. Млад и мудар човека треба да саслуша шта старији имају да му кажу али и да буде критичан према ономе што чује. Како нас искуство учи ако је човек стар не значи да је нужно и мудар а ако је млад не значи да је проблематичан. Међутим, садржина овог обраћања је итекако проблематична.



Организација српских студентата у иностранству окупља поприличан број наших студената од којих многи већ заузимају или су на путу ка угледним позицијама у европском и светском друштву. Они говоре стране језике, имају добре перспективе за развој каријере и као такви су најбољи представници и своје струке па и земље из које долазе. Неки од њих желе и да помогну развој земље из које су дошли и то је за сваку похвалу. Међутим, тада на сцену ступа наш традиционални „ћедовски дух“ који младом човеку мора да појасни неке ствари. По њему неко само што је млад не види шта се догађа око њега те му треба скренути пажњу на непријатеља који вреба иза сваког ћошка. Па ако треба и да се гладује зарад победе над њим...Но, вратимо се писму.

Писац је поручио студентима како требају да се „врате у отаџбину и да се боре за препород и спас Србије!“, са све узвичником. Одиста занимљиво, имајући на уму да су многи од њих побегли из земље управо да би били што даље од особа и политике коју оличава Ћосић. У земљи коју је (квази)политика и (псеудо)национализам изјео, те није више важно да ли је студент способан и интелигентан, већ „национално подобан“, у земљи на чијем списку незапослених се налазе хиљаде високообразованих, где су грађанска права мртво слово на папиру – шта Ћосић тражи? Да се студенти у тај непоредак *врате*. Да није трагикомично, било би само трагично.

Да, студенти „би требало“ да се „врате“ у земљу. Да напусте своје потенцијалне *праве* каријере, те да се врате у земљу у којој ће – ако буду имали добру везу – моћи да се запосле на киосцима и бензинским пумпама, јер то је све што Србија нуди својој младости. Није ли овај Ћосићев текст „помало“ ироничан?



И као шлаг на торту, Ћосић се буни што је створена „партократска, партијско-кланска држава“, само што заборавља да напомене да је *управо он један од оних који је био на челу те државе*. Заборавља да напомене да је *управо он један од тих људи који су допринели стању друштва какво данас јесте*. Пита ли се нека за одговорност у овој земљи!

Да буде јасно – студенте у иностранству није брига за Ћосића. Они су на такве одавно заборавили, и од таквих одавно побегли. Неће се вратити јер неће имати хлеба да једу у једној земљи у којој се нечија вредност цени не по интелигенцији, образовању и

Студенте у иностранству није брига за Ћосића

Пише: Срђан М. Јовановић, Веран Станчетић
субота, 29 децембар 2012 18:07

способностима, већ по партијској припадности, улизиштву и турбопатриотизму.

Др Срђан М. Јовановић, Др Веран Станчетић

(Уредници портала *Савремена политика и управљање*, www.spolu.rs)